

1

Problemes a Tupelo Landing

A Tupelo Landing els problemes van començar exactament set minuts després de les dotze del migdia del dimecres 3 de juny; duien una placa daurada i conduïen un Chevy Impala de color terrós. Abans que tot hagués tornat a la calma, el senyor Tatum havia mort i la vida a Tupelo Landing s'havia convertit en un desgavell.

Que jo sàpiga ningú s'ho esperava.

Pel que fa a mi —senyoreta Moses LoBeau, futura alumna de sisè de primària—, els problemes eren l'última cosa que tenia al cap quan em vaig plantar d'amagat al porxo de l'entrada de casa en Dale a les sis en punt d'aquell mateix matí.

—Ei, Dale —vaig xiuxiuejar aixafant la cara contra la mosquitera de la seva finestra—. Desperta't.

En Dale es va tombar per amagar-se sota els llençols.

—Ves-te'n —va remugar.

La seva gossa mestissa, Reina Elisabet II, coneguda també com Liz, va badallar sota una hortènsia que hi havia a la punta del porxo.

A l'estiu, en Dale dorm amb la finestra oberta, en part perquè li agrada sentir les reinetes i els grills, però sobretot perquè el seu pare és massa garrepa per posar cap mena d'aire condicionat a casa.

—Dale! —vaig dir fluixet—. Lleva't! Soc la Mo.

En Dale es va incorporar de cop amb els ulls blaus oberts com taronges i els cabells rossos apuntant en totes direccions.

—Redimonis! —va renegar, buscant-me amb la mirada.

Vaig sospirar. La família d'en Dale és baptista.

—Que no soc cap dimoni, que soc jo —li vaig respondre—; t'he vingut a dir que el coronel ha tornat a casa i no està d'humor per cuinar.

En Dale va parpellejar com un mussol atònit.

—M'has despertat per dir-me això?

—Ho sento, Dale: avui em toca a mi obrir el cafè.

—Ah... —va fer en Dale abaixant el to fins a convertir-lo en un fil de veu—. Però, Mo, havíem quedat que anàvem a pescar —va afegir fregant-se els ulls—. I miss Lana? Que no pot improvisar unes crapes, o...

—*Crepes* —el vaig corregir—. És francès. I no, no pot. Miss Lana ha fotut el camp amb un bon cop de porta tan bon punt ha arribat el coronel. Ha tocat el dos.

En Dale va renegar fluixet, amb la veu molt suau, com el ventet quan xiula entre les canyes. Havia començat a dir paraulotes l'any passat. Jo encara no, però tal com anava tot, no trigaria a posar-m'hi.

—Ho sento, Dale. Haurem d'anar a pescar un altre dia. No puc deixar penjats el coronel ni miss Lana.

El coronel i miss Lana són el més semblant que tinc a una família. Sense ells, no tindria casa. Probablement no tindria ni nom. El destí em va deixar sense família, com diu miss

Lana, i les Forces Desconegudes em van arrossegar fins a la meva vida actual.

Just en aquell instant, la porta de l'habitació es va obrir amb un grinyol i la mare d'en Dale va entrar amb uns ulls verds encara mig ensonyats.

—Dale? —va murmurar tapant-se el coll amb una bata d'estar per casa d'un rosa descolorit—. Et trobes bé? Que tornes a tenir malsons, maco?

—Molt pitjor, mama —li va respondre en Dale en veu baixa—. És la Mo.